

PRIČE VSTAJENJA

Pripravil: Guus Timmerman, pastoralni delavec v škofiji Utreht, Nizozemska

Prevedla: Nina Reščič

Dva moža, oropana sanj in upanj, se vračata domov. Kaj naj storita sedaj? Je njuno upanje odšlo za vedno?

Naj živita naprej tako življenje, ali pa naj najdeta novo upanje, ki se prav tako lahko izkaže za iluzijo? Ta dva moža sta bila Jezusova učenca. Ob slovesnem vходу v Jeruzalem sta ga spremljala, polna upanja, da je on Odrešenik, ki bo osvobodil izraelsko ljudstvo. Toda Jezus je bil zaprt, mučen in usmrčen. Namesto razodetja – nejasnost, namesto odrešenja – smrt, namesto skupnosti – oddaljenost. Učenca sta zapustila svoje prijatelje in se vrnila domov.

Na poti iz Jeruzalema v Emavs se pogovarjata o vsem kar se je zgodilo. Poskušata najti smisel Jezusove sramotne smrti... Pridruži se jima neznanec, ki začuti njuno žalost. Povesta mu o svojih upih in o razočaranju: Jezus je bil prerok, mogočen v besedah in dejanjih – ni pa bil rešitelj Izraela. Zavedata se, da Jezusa ne gre iskati med mrtvimi, toda to jima ne pomaga. Neznanec jima razloži vse, kar je bilo zapisano o Mesiji. Učenca sta ganjena, vendar ne prepoznata tistega, ki govori z njima.

Ko prispejo v mesto, ju želi neznanec zapustiti in oditi naprej. Učenca ga prosita naj ostane in večerja z njima. Zakaj? Mar želita biti gostoljubna? Želita izvedeti več o njem? Ali pa sta morda na poti k nečemu, kar bo spremenilo njuni življenji. Jezus jima je razložil vse, kar je bilo v svetem pismu zapisano o njem. Verjetno je govoril, kako je zapisano vodilo njegova dela in besede. Verjetno jima je govoril kdo je Bog : Bog, ki je povezan z ljudmi, Bog, ki je vedno z ljudmi – posebno s tistimi, ki so razočarani in oropani upanja, Bog, ki nas vabi, da služimo drug drugemu, tudi tujcu. Srci učencev sta ogreti in tujca vabita k sebi. Toda še vedno ne veda kdo je.

Ko sedejo k večerji, neznanec vzame kruh, ga blagoslovi, razlomi in jima ga da. Učenca se spomnita kaj je Jezus rekel med zadnjo večerjo: »Največji med vami naj bo kakor najmlajši in voditelj kakor strežnik.« (Lk 22,26) Med potjo jima je dal spoznati, da se je v Jezusu Bog razodel kot Bog, ki skrbi za majhne ljudi, zdaj pa dobita še novo sporočilo: Bog vabi ljudi, da si stojimo ob strani, tako kot je Jezus za nas daroval vse – celo svoje življenje. Naša naloga je, da živimo kot je živel Jezus – drug za drugega. To je že nekdaj povezovalo Jezusove učence in to nas povezuje še danes.

Obračanje k človeku, sprejemanje takega kakršen je, občutenje veselja in trpljenja v njegovi duši, spodbujanje k temu, da se izpove – vse to odpira možnost da ta človek najde Resnico v svojem življenju. Znati se moramo pogovarjati o stvareh, ki so nas nagovorile in o tistih, ki nas lahko ponovno nagovorijo, če jih znamo videti z novega zornega kota. Življenje je treba slaviti z majhnimi dejanji – kot npr. lomljenje kruha in delitev vina – ne smemo pustiti obupu in razočaranju, da nas prevzameta. In najpomembnejše – znati moramo ljubiti, skrbeti drug za drugega in biti gostoljubni. Na tak način se med seboj lahko spodbujamo rasti, k temu da postanemo kristjani – priče vstajenja.